

JUBILEU EXTRAORDINARI DE LA MISERICÒRDIA

PAPA FRANCESC AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 16 de novembre de 2016

Suportar amb paciència les persones que ens molesten

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Dediquem la catequesi d'avui a una obra de misericòrdia que tots coneixem prou bé, però que a vegades no la portem a la pràctica com ho hauríem de fer: suportar amb paciència les persones que ens molesten. Tots som molt bons per identificar la presència d'algú que ens molesta: això ens passa quan trobem algú pel carrer o quan rebem una trucada de telèfon... De seguida pensem: «Quanta estona hauré de sentir les queixes, les xafarderies, les peticions o les vanitats d'aquesta persona?» També passa, a vegades, que les persones que ens molesten són les que tenim més a prop: entre els parents sempre n'hi ha algun; al lloc on treballem tampoc en falten; i fins i tot ni en el temps lliure no ens en podem alliberar. Què hem de fer amb les persones que ens molesten? Però és que també molt sovint nosaltres molestem els altres. Per què entre les obres de misericòrdia hi han posat també aquesta? Suportar amb paciència les persones que ens molesten?

A la Bíblia veiem que Déu mateix ha de tenir misericòrdia per suportar les queixes del seu poble. Per exemple en el llibre de l'Èxode el poble és realment insuportable: primer plora perquè és esclau a Egipte, i Déu l'allibera; després, al desert, es queixa perquè li falta menjar (cf. 16,3), i Déu els envia guatlles i manà (cf. 16,13-16), però malgrat això les queixes no paren. Moisès feia de mitjancer entre Déu i el poble, i ell també a vegades era molest per al Senyor. Però Déu va tenir paciència i així va ensenyar també a Moisès i al poble aquesta dimensió essencial de la fe.

És llavors quan ens sorgeix una primera pregunta: fem alguna vegada l'examen de consciència per veure si també nosaltres, a vegades, podem ser molestos per als altres? És fàcil assenyalar amb el dit els defectes i les mancances dels altres, però hem d'aprendre a posar-nos en el seu lloc.

Mirem sobretot Jesús: quina paciència va haver de tenir durant els tres anys de la seva vida pública! Una vegada, quan anava caminant amb els deixebles, el va aturar la mare de Jaume i de Joan, i li va dir: «Mana que aquests dos fills meus seguin en el teu Regne l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra» (Mt 20,21). La mare feia pressió per als seus fills, però era la mare... Fins i tot en aquella situació Jesús ho aprofita per a donar-nos un ensenyament fonamental: el seu regne no és un regne de poder, no és un regne de glòria com els que hi ha a la terra, sinó un regne de servei i de lliurament als altres. Jesús ens ensenya a anar sempre a l'essencial i a mirar de més lluny per assumir amb responsabilitat la missió pròpia. Podem cridar l'atenció sobre dues altres obres de misericòrdia espirituals: la d'avisar els pecadors i la d'ensenyar els ignorants. Pensem en el gran compromís que es pot contraure quan ajudem les persones a créixer en la fe i en la vida. Penso, per exemple, en els catequistes —entre ells hi ha tantes mare i tantes religioses— que dediquen temps a ensenyar als infants els elements bàsics de la fe. Quant de cansament, sobretot quan els infants preferirien més jugar que no pas escoltar el catecisme!

Acompanyar en la recerca del que és essencial és bonic i important, perquè ens fa compartir la joia d'assaborir el sentit de la vida. Sovint ens trobem amb persones que s'aturen en les coses superficials, efímeres i banals, a vegades perquè no han trobat ningú que els estimulés a buscar alguna altra cosa, a apreciar els tresors veritables. Ensenyar a veure l'essencial és un ajut decisiu, especialment en un temps com el nostre que sembla que hagi perdut el rumb i que busqui satisfaccions de curta volada. Ensenyar a descobrir què vol el Senyor de nosaltres i com podem respondre-hi significa agafar el camí per a créixer en la pròpia vocació, el camí de la joia veritable. Així les paraules de Jesús a la mare de Jaume i de Joan, i després a tot el grup dels deixebles, ens indiquen el camí per evitar caure en l'enveja, en l'ambició, en l'adulació, temptacions que estan sempre a l'aguait també entre nosaltres cristians. L'exigència d'aconsellar, avisar i ensenyar no ens ha de fer sentir superiors als altres, sinó que més aviat ens obliga a entrar en nosaltres mateixos per a verificar si som coherents amb el que exigim als altres. No ens oblidem de les paraules de Jesús: «Com és que veus la brossa a l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que hi ha en el teu?» (Lc 6,41). Que l'Esperit Sant ens ajudi a ser pacients per suportar els humils, i a ser senzills a l'hora d'aconsellar.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada